DZIENNIK URZĘDOWY
MINISTERSTWA FINANSÓW

WARSZAWA, 20 marca 1951 **Nr 6** Poz. 15-21

TREŚĆ

15

ZARZĄDZENIE MINISTRÓW FINANSÓW ORAZ HANDLU ZAGRANICZNEGO

z dnia 28 lutego 1951 r.

w sprawie przyjmowania i rozdziału dostaw z importu reparacyjnego oraz o trybie rozliczeń z tytułu tych dostaw.

Na podstawie § 1 ust. 1 pkt 11 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 1 kwietnia 1950 r. w sprawie zakresu działania Ministra Finansów i zmiany zakresu działania Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego (Dz. U. R. P. Nr 22, poz. 188) i na podstawie § 2 pkt 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 8 marca 1949 r. w sprawie zakresu działania Ministra Handlu Zagranicznego (Dz. U. R. P. Nr 15, poz. 96) zarządza się, co następuje:

§ 1. Zarządzenie niniejsze ustala zasady przyjmowania i rozdziału dostaw z importu reparacyjnego, odebranych w kraju po dniu 31 grudnia 1950 r. oraz tryb rozliczeń z tytułu tych dostaw.

I. Odbiór dostaw.

§ 2. Ministerstwo Handlu Zagranicznego przekazuje dostawy z importu reparacyjnego za pośrednictwem swego przedstawicielstwa zagranicznego lub bezpośrednio od dostawcy zagranicznego do właściwych przedsiębiorstw handlu zagranicznego.

§ 3. 1. Ministerstwo Handlu Zagranicznego podaje do wiadomości przedsiębiorstw handlu zagranicznego rodzaj, ilości i terminy planowanych dostaw z importu reparacyjnego.

2. Zagraniczne przedstawicielstwo Ministerstwa Handlu Zagranicznego zawiadamia właściwe przedsiębiorstwa handlu zagranicznego i Narodowy Bank Polski o każdej wysyłce dostawy, podając w tych zawiadomieniach oznaczenie dostawy i termin jej wysłania.

§ 4. 1. Przejęcie dostawy przez przedsiębiorstwo handlu zagranicznego następuje w zasadzie na stacji granicznej.

2. Szczegółowy tryb odbioru dostaw z importu reparacyjnego normują odrębne przepisy, wydane przez Ministerstwo Handlu Zagranicznego.

§ 5. Za podstawę odbioru dostawy służy specyfikacja towarowa dostawcy.

§ 6. W przypadku braku specyfikacji towarowej dostawcy (§ 5) odbiór odbywa się na podstawie innych dokumentów a w razie ich braku na podstawie komisyjnego stwierdzenia rodzaju, jakości i ilości dostawy. Stwierdzenie to powinno być ujęte protokólarnie i podane niezwłocznie do wiadomości Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

II. Reklamacje.

§ 7. W przypadku otrzymania dostawy niezgodnej ze specyfikacją towarową dostawcy, przedsiębiorstwa handlu zagranicznego powinny wnieść reklamację za pośrednictwem Ministerstwa Handlu Zagranicznego w terminie 30 dni od daty przejścia dostawy przez granicę.

§ 8. 1. W przypadku nieuwzględnienia reklamacji przez dostawcę zagranicznego Ministerstwo Handlu Zagranicznego przesyła sprawę mank do Ministerstwa Finansów w celu ewentualnego spisania ich z ewidencji towarowej.

2. Wniosek o spisanie mank towarowych powinny zawierać dane, pozwalające ustalić w jakim transporcie i w jakich rozmiarach powstało manko oraz w miarę możności przyczyny jego powstania.

§ 9. Na podstawie decyzji Ministerstwa Finansów Ministerstwo Handlu Zagranicznego zarządza spisanie mank z ewidencji towarowej właściwego przedsiębiorstwa handlu zagranicznego oraz zawiadamia Narodowy Bank Polski w celu dokonania sprostowania faktury.

III. Zakup towarów z dostaw reparacyjnych.

§ 10. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego nabywają towary z dostaw reparacyjnych na własny rachunek po cenie importowej.

§ 11. Ceną importową towarów z dostaw reparacyjnych jest cena franco granica polska, uwidoczniona w rachunku dostawcy, przeliczona na złote według stawek przeliczeniowych, ustalonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego.

§ 12. Narodowy Bank Polski na podstawie otrzymanego rachunku dostawcy wystawia fakturę według cen importowych, obliczonych w złotych zgodnie z § 11. Faktura winna podawać numery: zlecenia — zamówienia oraz zawiadomienia o wysyłce towaru.

§ 13. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego uiszczają należności za dostawy z importu reparacyjnego na wskazany przez Ministerstwo Finansów rachunek w Narodowym Banku Polskim.

§ 14. Na sfinansowanie zakupu dostaw reparacyjnych przedsiębiorstwa handlu zagranicznego korzystają z kredytu importowego. W przypadkach szczególnych przedsiębiorstwa handlu zagranicznego mogą występować o przyznanie kredytów specjalnych na dostawy magazynowane przez dłuższy okres czasu.

§ 15. Postanowienia §§ 10—14 nie mają zastosowania do dostaw przekazywanych franco wagon stacja graniczna bezpośrednio odbiorcy krajowemu bez udziału przedsiębiorstw handlu zagranicznego. Odbiorca krajowy wpłaca należność, według cen ustalonych przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego na wskazany rachunek w Narodowym Banku Polskim w terminie 14 dni od daty wystawienia faktury przez Bank.

IV. Sprzedaż i rozliczenie z tytułu dostaw reparacyjnych.

§ 16. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego sprzedają towary z dostaw reparacyjnych po cenach franco wagon stacja odbiorcza ustalonych przez Ministerstwo Handlu Wewnętrznego — w zakresie artykułów przeznaczonych do bezpośredniej konsumcji i przez Państwową Komisję Planowania Gospodarczego — w zakresie pozostałych artykułów.

§ 17. Ustalenie cen na towary z dostaw reparacyjnych odbywa się w trybie przewidzianym w §§ 16—20 zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego Nr 8 z dnia 12 stycznia 1951 r. w sprawie trybu ustalania cen na artykuły przywożone z zagranicy z tym, że wnioski o których mowa w §§ 17 i 18 wspomnianego zarządzenia należy odróżniać przez dodanie w ich nagłówku „R".

§ 18. Przedsiębiorstwa handlu zagranicznego stosują przy sprzedaży towarów z dostaw reparacyjnych postanowienia §§ 9—12 wyżej przytoczonego zarządzenia Przewodniczącego Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego.

§ 19. Wysokość ryczałtu importowego ustala Minister Handlu Zagranicznego w porozumieniu z Państwową Komisją Planowania Gospodarczego i Ministrem Finansów w ramach ogólnych obrotów importowych lub odrębnie dla obrotów importowych z dostaw reparacyjnych.

§ 20. Różnice między wartością sprzedanych towarów z dostaw reparacyjnych po cenach importowych, powiększonych o ryczałt importowy, a wartością tychże towarów po cenach zbytu, rozliczane są przez przedsiębiorstwa handlu zagranicznego, jako dodatnie lub ujemne różnice wyrównawcze w tym samym trybie co przy rozliczeniach importowych.

§ 21. Rozliczenia, o których mowa w § 20, winny być wyodrębnione z ogólnych rozliczeń importowych, z tym, że dodatnie i ujemne różnice wyrównawcze winny być podawane osobno.

§ 22. Towary z dostaw reparacyjnych przeznaczone na reeksport, nabywane są po cenach importowych (§ 11) a sprzedawane po cenach eksportowych, tj. po cenach sprzedaży towarów fob, względnie franco granica polska w walucie zagranicznej, przeliczonej na złote po obowiązujących kursach Narodowego Banku Polskiego dla kupna dewiz. Jeżeli na podstawie umowy z odbiorcą zagranicznym koszty od polskiej granicy lub portu polskiego ponosi przedsiębiorstwo handlu zagranicznego lub jeśli ponosi ono inne dodatkowe koszty powstające za granicą (prowizja agentów itp.) koszty te odejmuje się od przeliczonej ceny sprzedaży w zasadzie w formie ryczałtu w procencie od ceny sprzedaży. W tym przypadku jako cenę eksportową należy rozumieć cenę sprzedaży pomniejszoną o ryczałt na koszty zagraniczne.

§ 23. Jeżeli transakcje reeksportowe przeprowadza inne przedsiębiorstwo niż to, które dokonało importu, zakupuje ono towary przeznaczone na reeksport po cenach importowych (§ 11), powiększonych o ryczałt importowy przedsiębiorstwa importującego. Sprzedaż następuje po cenach eksportowych.

§ 24. Rozliczenie z tytułu reeksportu towarów z dostaw reparacyjnych przeprowadzane jest w trybie przewidzianym dla rozliczenia dodatnich lub ujemnych reeksportowych różnic wyrównawczych.

§ 25. Odbiorcy krajowi uiszczają należność za towary nabyte od przedsiębiorstw handlu zagranicznego zgodnie z obowiązującymi w tym zakresie przepisami.

§ 26. Odbiorca krajowy na wniosek właściwego resortu może uzyskać kredyt specjalny o ulgowym oprocentowaniu w przypadku gdy towary z dostaw importu reparacyjnego:

a) przeznaczone są na tworzenie zapasu o charakterze specjalnym

b) stanowią pod względem ilościowym zapas przekraczający normalne zaopatrzenie zakładu produkcyjnego lub przedsiębiorstwa handlowego bądź

c) w innych przypadkach gospodarczo uzasadnionych.

V. Postanowienia końcowe i przejściowe.

§ 27. Narodowy Bank Polski sporządza miesięczne sprawozdanie finansowe z wpływów z dostaw z importu reparacyjnego i przesyła je w terminie do dnia 15 każdego miesiąca do Najwyższej Izby Kontroli, Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego, Ministerstwa Finansów i Ministerstwa Handlu Zagranicznego.

§ 28. Przepisy instrukcji Ministra Skarbu z dnia 30 września 1949 r., wydanej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw (Dz. Urz. M. S. Nr 36, poz. 238) oraz zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 8 października 1949 r. w sprawie trybu rozliczenia dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze między bankami finansującymi inwestorów, Ministerstwem Skarbu (Centralna Księgowość) oraz Narodowym Bankiem Polskim (Dz. Urz. M. S. Nr 36, poz. 239) stosuje się nadal do dostaw z importu reparacyjnego nie mających charakteru inwestycyjnego, które nadeszły do kraju w terminie do dnia 31 grudnia 1950 r. oraz w odniesieniu do należności za dostawy o charakterze inwestycyjnym (i odnośnych kosztów) nadeszłe do kraju po dniu 31 grudnia 1948 r. a dostarczone bezpośrednim odbiorcom — inwestorom do dnia 31 grudnia 1950 r.

§ 29. 1. Przepisy określone w § 28 stosuje się także do dostaw o charakterze inwestycyjnym, które nadeszły do kraju w terminie do dnia 31 grudnia 1948 r., a nie znajdują się w dyspozycji jednostek handlu wewnętrznego (Central Handlowych lub Central Zaopatrzenia), albo też w dyspozycji Centralnego Biura Obrotu Maszynami.

2. Koszty związane z rozprowadzeniem w kraju dostaw, o których mowa w ust. 1, pokrywane są ze środków bieżącego planu inwestycyjnego z tym, że banki finansujące inwestycje postępują z odnośnymi fakturami (rozliczeniami) w sposób, przewidziany w instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r. — w części dotyczącej dostaw inwestycyjnych importowych, niezgodnych z planem pod względem rzeczowym lub finansowym.

3. Należności za dostawy o charakterze inwestycyjnym, które nadeszły do kraju do dnia 31 grudnia 1948 r. i znajdowały się w dyspozycji jednostek handlu wewnętrznego (Central Handlowych lub Central Zaopatrzenia), albo też w dyspozycji Centralnego Biura Obrotu Maszynami a zostały dostarczone bezpośrednim odbiorcom — inwestorom do dnia 31 grudnia 1950 r. pokrywane są ze środków planu inwestycyjnego na rok 1950.

§ 30. Tryb pokrywania ze środków inwestycyjnych należności za towary o charakterze inwestycyjnym, nadeszłe lub nadchodzące do kraju po dniu 31 grudnia 1948 r., a dostarczone bezpośrednim odbiorcom — inwestorom po dniu 31 grudnia 1950 r. jak również odnośnych kosztów, regulują przepisy instrukcji w sprawie finansowania i bankowej kontroli inwestycji, objętych planem inwestycyjnym na rok 1951, stanowiącej załącznik do zarządzenia Ministra Finansów z dnia 23 stycznia 1951 r.

§ 31. 1. Zarządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

2. Przepisy instrukcji Ministra Skarbu z dnia 30 września 1949 r., wydanej w porozumieniu z Przewodniczącym Państwowej Komisji Planowania Gospodarczego o trybie przyjmowania i rozdziału dostaw zagranicznych o specjalnym charakterze oraz o trybie rozliczenia z tytułu tych dostaw (Dz. Urz. Min. Skarbu Nr 36, poz. 238) z wyjątkiem postanowień § 28 tracą jednocześnie moc obowiązującą w odniesieniu do dostaw z importu reparacyjnego.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

w/z. Minister Handlu Zagranicznego
Podsekretarz Stanu Cz. Bajer

16

OBWIESZCZENIE

z dnia 16 marca 1951 r.

o udzieleniu przez Ministra Finansów Bankowi Gospodarstwa Krajowego pełnomocnictwa w sprawie wykreślania z ksiąg wieczystych spłaconych pożyczek budowlanych, udzielonych ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego. Nr PM-2471/2/51.

Ministerstwo Finansów podaje do wiadomości tekst pełnomocnictwa udzielonego przez Ministra Finansów Bankowi Gospodarstwa Krajowego w sprawie wykreślania z ksiąg wieczystych w imieniu Skarbu Państwa spłaconych pożyczek budowlanych, udzielonych ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego i zabezpieczonych w tych księgach wieczystych na rzecz b. Skarbu Śląskiego.

Dyrektor Gabinetu Ministra Paweł Gajewski

MINISTER FINANSÓW Warszawa, dnia 8 lutego 1951 r.
Nr GM. 1075/2/51.

PEŁNOMOCNICTWO

W związku z postanowieniem art. 2 Ustawy Konstytucyjnej z dnia 6 maja 1945 r. o zniesieniu statutu organicznego wojewódz-

twa śląskiego (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 92) — i art. 32 ust. 2 Ustawy z dnia 20 marca 1950 r. o terenowych organach jednolitej władzy państwowej (Dz. U. R. P. Nr 14. poz. 130) — upoważniam Bank Gospodarstwa Krajowego do wykreślania z ksiąg wieczystych w imieniu Skarbu Państwa spłaconych pożyczek budowlanych, udzielonych ze Śląskiego Funduszu Gospodarczego i zabezpieczonych w tych księgach wieczystych na rzecz b. Skarbu Śląskiego.

Pełnomocnictwo powyższe upoważnia Bank Gospodarstwa Krajowego do wystawiania deklaracji (kwitów mazalnych i ekstabulacyjnych) na skreślenie z ksiąg wieczystych spłaconych pożyczek, do składania w Sądach w tych sprawach wniosków oraz do wszelkich czynności ze sprawą wykreślenia tych pożyczek związanych.

W wystawianych przez Bank Gospodarstwa Krajowego deklaracjach (kwitach mazalnych i ekstabulacyjnych) winna znajdować się klauzula o następującym brzmieniu:

„Deklarację należy przedłożyć właściwemu Wydziałowi Finansowemu Prezydium Rady Narodowej w celu uzyskania zgodnie z art. 27 dekretu z dnia 27. 7. 1949 r." o nadzwyczajnym podatku od wzbogacenia wojennego" (Dz. U. R. P. Nr 45, poz. 333) zezwolenia na skreślenie zobowiązania pieniężnego z księgi wieczystej".

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

17

OKÓLNIK

z dnia 12 lutego 1951 r.

w sprawie pobierania podatku od spożycia w zakładach gastronomicznych. Nr PM. 2930/5/51.

Doszło do wiadomości Ministerstwa Finansów, że niektóre prezydia rad narodowych pobierają nadal podatek od spożycia w zakładach gastronomicznych. W związku z powyższym Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że prawo do poboru omawianego podatku wygasło z dniem 31 grudnia 1950 r., gdyż uchwałą Prezydium Komitetu Ekonomicznego Rady Ministrów z dnia 28 stycznia 1950 r. (Dz. Urz. Min. Admin. Publ. Nr 8, poz. 52), zostało ono przedłużone tylko na r. 1950.

Jednocześnie Ministerstwo Finansów zaznacza, że z dniem 1 stycznia 1951 r. wymieniony podatek wszedł w skład podatku obrotowego, którego stawka w stosunku do podmiotów gospodarki nieuspołecznionej wynosi obecnie 15%, a to na mocy art. 13 ust. 1 pkt 4) dekretu z dnia 26 października 1950 r. o podatku obrotowym (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 449).

Jeżeli chodzi o podmioty gospodarki uspołecznionej, do których nie mają zastosowania przepisy powołanego dekretu z dnia 26 października 1950 r., podatek od spożycia zostanie włączony do podatku obrotowego, bądź do podatku od operacji nietowarowych, przez odpowiednie podwyższenie stawek tych podatków. Odnośne przepisy w tej mierze zostaną niebawem ogłoszone. Wejdą one w życie z mocą obowiązującą od dnia 1 stycznia 1951 r.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

18

OKÓLNIK

z dnia 12 lutego 1951 r.

w sprawie opodatkowania przedsiębiorstw (majątków) pozostających pod zarządem państwowym. Nr BD. 1647/2/51.

I. W związku z nasuwającymi się wątpliwościami Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przedsiębiorstwa (majątki) przejęte pod zarząd państwowy na podstawie niżej wymienionych przepisów, a mianowicie:

1) dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r. w przedmiocie przymusowego zarządu państwowego (Dziennik Praw Państwa Polskiego Nr 21, poz. 67) z późniejszymi zmianami,

2) dekretu z dnia 8 marca 1946 r. o majątkach opuszczonych i poniemieckich (Dz. U. R. P. Nr 13, poz. 87 z późniejszymi zmianami) oraz na podstawie obowiązujących poprzednio: ustawy z dnia 6 maja 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 97) i dekretu z dnia 2 marca 1945 r. o majątkach opuszczonych i porzuconych (Dz. U. R. P. Nr 9, poz. 45),

3) dekretu z dnia 15 listopada 1946 r. o zajęciu majątku państw pozostających z Państwem Polskim w stanie wojny w latach 1939—1945 i majątku osób prawnych i obywateli tych państw oraz o zarządzie przymusowym nad tymi majątkami (Dz. U. R. P. Nr 62, poz. 342),

4) rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 30 stycznia 1947 r. w sprawie trybu postępowania przy przejmowaniu przedsiębiorstw na własność Państwa (Dz. U. R. P. Nr 16, poz. 62) wraz z późniejszymi zmianami oraz

5) dekretu z dnia 22 października 1947 r. o przepadku majątku (Dz. U. R. P. Nr 65, poz. 390) i zarządzenia Ministra Skarbu z dnia 1 lipca 1949 r. w sprawie wykonywania orzeczeń o zabezpieczeniu przepadku przedsiębiorstw (Monitor Polski Nr A-51, poz. 707) —

należy traktować pod względem podatkowym na równi z przedsiębiorstwami (majątkami) państwowymi.

Przepisy niniejszego okólnika mają zastosowanie również do przypadków faktycznego zarządzania lub władania przez urzędy, instytucje państwowe i podmioty gospodarki uspołecznionej przedsiębiorstwami (majątkami), które nie stanowią własności Państwa, jeżeli trudno jest ustalić w konkretnym przypadku podstawę prawną sprawowania zarządu państwowego.

W przypadku, gdy przymusowy zarząd państwowy został powierzony spółdzielni, w stosunku do danego przedsiębiorstwa (majątku) należy stosować przepisy podatkowe obowiązujące spółdzielnie.

II. W przypadku zwrotu przedsiębiorstwa (majątku) pozostającego pod zarządem państwowym właścicielowi lub osobie uprawnionej, właściciel (osoba uprawniona) zwróconego przedsiębiorstwa (majątku) podlega w chwili zwrotu opodatkowaniu podatkiem dochodowym od ogólnej wartości pożytków otrzymanych przez niego (przez nią) za okres sprawowania zarządu, włączając w nie również i wartość dokonanych nakładów inwestycyjnych oraz nadwyżki zapasów ponad stan w dniu objęcia przedsiębiorstwa (majątku) pod zarząd, przy czym pożytki te uważa się za dochód osiągnięty w roku, w którym nastąpił zwrot przedsiębiorstwa (majątku).

III. Przepisy zarządzenia Ministerstwa Finansów z dnia 14 sierpnia 1950 r. Nr PM. 13621/6/50 w sprawie wstrzymania egzekucji zaległości podatkowych od przedsiębiorstw i majątków nad którymi został ustanowiony przymusowy zarząd państwowy na podstawie dekretu z dnia 16 grudnia 1918 r., należy stosować również w przypadku ustanowienia tego zarządu na podstawie innych przepisów wymienionych wyżej pod I. Za zaległości podatkowe z okresu pozostawania przedsiębiorstwa (majątku) pod zarządem państwowym, odpowiada właściciel zwróconego przedsiębiorstwa (majątku) na podstawie art. 14 ust. 1 dekretu z dnia 26 października 1950 r. o zobowiązaniach podatkowych (Dz. U. R. P. Nr 49, poz. 452).

IV. Ministerstwo Finansów przypomina, że sprawa wymiaru podatku dochodowego za lata 1947—1948 dla przedsiębiorstw pod zarządem państwowym, unormowana została okólnikiem Min. Finansów z dnia 30 czerwca 1950 r. Nr BD. 3498/6/50.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu E. Drożniak

19

OKÓLNIK

z dnia 20 lutego 1951 r.

w sprawie obowiązku podatkowego położnych, zatrudnionych przez gminne ośrodki zdrowia i przez Zakład Lecznictwa Pracowniczego. Nr PM. 21623/4/50.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami, dotyczącymi właściwego opodatkowania przychodów położnych wyjaśnia się, w oparciu o art. 2 ust. 3 pkt 2) lit. a) dekretu o postępowaniu podatkowym (Dz. U. R. P. z r. 1950 Nr 56, poz. 506), co następuje:

Przepisom ustawy z dnia 4 lutego 1949 r. o podatku od wynagrodzeń (Dz. U. R. P. Nr 7, poz. 41) podlegają:

1) należne za czas od 19 grudnia 1949 r. wynagrodzenia położnych zatrudnionych w gminnych ośrodkach zdrowia na podstawie rozporządzenia Ministra Zdrowia z dnia 29 listopada 1949 r. w sprawie obowiązku pracy położnych w zakładach społecznych służby zdrowia (Dz. U. R. P. Nr 61, poz. 483), oraz

2) należne za czas od 1 lipca 1949 r. wynagrodzenia położnych zatrudnionych w Zakładzie Lecznictwa Pracowniczego (dawniej w ubezpieczalniach społecznych) na podstawie umowy zbiorowej z dnia 26 lipca 1949 r., zawartej pomiędzy Zakładem Ubezpieczeń Społecznych w Warszawie a Zarządem Głównym Związku Zaw. Pracowników Służby Zdrowia.

W związku z powyższym, wobec zmienionego stanu prawnego, część II-ą okólnika Min. Skarbu z dnia 15 maja 1948 r. (Dz. Urz. Min. Sk. Nr 59, poz. 241) w sprawie obowiązku podatkowego lekarzy, dentystów, oraz położnych zatrudnionych w ubezpieczalniach społecznych, w odniesieniu do położnych zatrudnionych w ubezpieczalniach społecznych należy uważać za nieaktualną z dniem 1 lipca 1949 r.

w/z. Minister Finansów
Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

20

OKÓLNIK

z dnia 24 lutego 1951 r.

w sprawie wykładni przepisów § 118 pkt 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8.3.1949 r. w sprawie wykonania dekretu o podatku obrotowym Nr BD. 327/2/51.

W związku z nasuwającymi się wątpliwościami przy stosowaniu do obrotów spółdzielni osiągniętych przed 1. I. 1951 r. przepisu § 118 pkt 3 rozporządzenia Ministra Skarbu z dnia 8. 3. 1949 r. (Dz. U. R. P. Nr 17, poz. 108) Ministerstwo Finansów wyjaśnia, że przy stosowaniu ulgowej stawki podatkowej należy mieć na względzie spółdzielnię jako całość, nie zaś poszczególny zakład wytwórczy spółdzielni.

Zatem istotną w danym przypadku jest ogólna liczba pracowników całej spółdzielni, nie zaś ilość osób zatrudnionych w poszczególnych zakładach spółdzielni, nie wyłączając pracowników administracyjnych oraz pracowników zatrudnionych przy ekspedycji, transporcie lub magazynie.

Dyrektor Departamentu inż. T. Sibera

21

OKÓLNIK

z dnia 8 marca 1951 r.

w sprawie trybu wydawania kart rejestracyjnych na zawodowe wykonywanie czynności handlowych w zakresie hurtu. Nr PM. 829/1/51.

W myśl zarządzenia Ministerstwa Handlu Wewnętrznego z dnia 25 lipca 1950 r. w sprawie terminu załatwiania podań o zezwolenie na prowadzenie przedsiębiorstw handlowych i zawodowe wykonywanie czynności handlowych w zakresie hurtu (Monitor Polski Nr A-92, poz. 1149) z dniem 31 grudnia 1950 r. upłynął termin zakończenia koncesjonowania przedsiębiorstw hurtowych w zakresie wszystkich branż. Po tym terminie wykonywaniem zawodowo czynności handlowych w zakresie hurtu mogą zajmować się wyłącznie osoby, posiadające zezwolenie Ministerstwa Handlu Wewnętrznego.

Celem przeciwdziałania wykonywaniu nielegalnego handlu hurtowego Ministerstwo Finansów, po porozumieniu się z Ministerstwem Handlu Wewnętrznego, zarządza, aby organa finansowe uzależniały wydawanie kart rejestracyjnych na handel hurtowy od przedstawienia przez ubiegających się o uzyskanie karty rejestracyjnej (ust. 2 art. 67 dekretu z dnia 16 maja 1946 r. o postępowaniu podatkowym Dz. U. R. P. z 1950 r. Nr 56, poz. 506) — zezwolenia Ministerstwa Handlu Wewnętrznego na wykonywanie czynności handlowych w zakresie hurtu.

Podsekretarz Stanu Prof. Dr L. Kurowski

KOMUNIKATY

o unieważnieniu blankietów pokwitowań kasowych oraz matryc od plombownic.

Unieważnia się:

1) blankiet pokwitowania kasowego serii F Nr 777.110 i pokwitowania poborcy skarbowego serii C Nr Nr 970.036-970-040, zagubionych przez Delegaturę N. I. K. w Katowicach;

2) blankiet pokwitowania kasowego serii F Nr 777.115, zagubiony przez Delegaturę N. I. K. w Olsztynie.

3) blankiet pokwitowania kasowego wzór Nr 185, Seria C Nr 957799, zagubiony w Wydziale Finansowym P. P. R. N. w Wąbrzeźnie.

4) matrycę (kamień) od plombownicy z napisem „Urząd Celny w Rzepinie Nr 28".

5) matrycę (kamień) od plombownicy o znakach „U. C. w Międzylesiu 21", zagubioną w Urzędzie Celnym w Międzylesiu.

Redakcja i Administracja Dziennika Urzędowego Ministerstwa Finansów, Warszawa, ul. Wileńska 2/4.

Prenumerata wynosi: rocznie — zł 60; półrocznie — zł 33; kwartalnie — zł 18.
Należność za prenumeratę należy wpłacać z góry na 15 dni przed rozpoczęciem kwartału kalendarzowego na konto czekowe Administracji Dz. Urz. Min. Finansów w P. K. O. w Warszawie Nr I-4428/416.
Inne ogłoszenia — zł 2,70 za 1 mm szerokości jednej szpalty.
Reklamacje z powodu nieotrzymania poszczególnych numerów wnosić należy do Administracji.

Cena zł 0,90

ODBIORCA:

Druk. PWPW. Warszawa, ul. Sanguszki 1. Zam. 1489, 2-B-17145, 12.500.